

Angyalok földje

ZUHANY

1.

2013. január

Reni lassan leengedte a fegyvert. Rezzenéstelen, érzelemmentes tekintettel nézte az elé táruló horrorisztikus képet. A szíve vadul vert, a halántéka lüktetett, mégis ~~érezte, ahogy átjárja az a~~ megmagyarázhatatlan nyugalom ~~járta át, az a fajta~~, amit az ember csak akkor érez, mikor egy nehéz ügy végére sikerül pontot tennie.

Lassan kishátrált a teremből. A folyosón minden fehér volt, a járólap, a falak, még a lépcsőkorrlát is. Tiszta, nyugodt hangulatot árasztott. Reni a hatalmas ablaknál előtt megtorpant. Még mindig szakadt kint az eső. A borús égbolt Mmeglepően élénk színeket kölcsönzött a januári tájnak. Egy száll kKopasz fa meredezettek a sötétkék ég felé, a fa körülötte kihalt játszótér, piros csúszdaával, narancssárga hintapárosákkal, agyagszínű, tócsás homokozóval. Az angyalok földje, gondolta Reni, amit démonok laknak.

A falnak dőlt, majd lassan a padlóra lecsúszott. Hát megtette. Mégis rászánta magát, mégis beteljesítette, amit be-kellett. Elszorult a torka, nem kapott levegőt. Mintha aAz ablakon átszűrődő hangokat betörték mintha sokszorosára erősítette volna az néma épületbe. Reni fismét érezte; a bőrén a sűrűn hulló ahogy a vízcseppeket sűrűn hullnak rá. Ismét azt érezte, amit akkor, hogy nem is a záporozó vízfüggönytől, hanem mint inkább egy szörnyű emléktől fuldoklik. A végtelen hurok, eléri a fordulópontot, és ismét le visszazuhan önmagába, hogy végül odajusson, ahonnan elindult újra meg újra, vég nélkül, visszatér a kezdetekhez. Oda, arra a késő délutánra.

– Ahol alkony hasad – súgta maga elé –, a gyermekkor lenyugvó napja megakad, lezuhan, vérvörösen csordogál a padlón, akár a leejtett tojás, úgy folyik szét, pusztán tónusaiban más.³

Cipő koppanásoka zavarták meg. A síri csöndben robbanásnak tisztolydörrenésnek hangzott minden lépés, amik csak Egyre hangosabbank, és hangosabbank dörrentettek,

Commented [d1]: Az olvasónak is meg kellene mutatni, mitől horrorisztikus a látvány. Ha nem is részletesen, de felillantva belőle valamit, ami hat az érzelmekre, a képzeletre.

Commented [d2]: Ez a horrorisztikus képpel alkotna kontrasztot, de mivel maga a kép egyáltalán nincs kifejtve, sajnos az ellentét sem működik. A másik lehetséges gond ezzel a leírással, hogy a tiszta, csillogóan fehér tér sterilitást is sugall, ridegséget akár. Megérne egy kicsit bővebb magyarázatot, Renit miért nyugtatja meg mégis. Ez pedig visszavezet a kontraszt témájához.

Commented [d3]: Nem jó a mondatok ritmusa. Túl sok rövid mondat kerül egymás mellé, ami nehézkessé, akadozóvá teszi a szöveget.

Commented [d4]: A színekkel való játék kifejező lenne, ha ezek a színek több mögöttes tartalommal, nagyobb érzelmi töltettel bírnának, a hozzájuk kapcsolódó terekkel, tárgyakkal együtt. Így válnának a leírások szerves részévé a szövegnek.

Milyen épületnek, intézménynek a folyosóján van Reni? Van jelentősége annak, hogy éppen játszótérrel lát?

Ha sikerül jobban megragadni a folyosó fehérségét, és azt, ahogy Renire hat, erőteljesebbek lesznek a kinti világ élénk színei is.

És ebbe a logikai sorba is kellene az elején a horrorisztikus kép legalább töredékekben – például színekben – való bemutatása.

Commented [d5]: Ez könnyen félreviheti az olvasót. Misztikus tartalmat sejtet. Arra utal, hogy a terembeli horror is valami természetfelettel állhat kapcsolatban. (Ami tompítaná a történetek élet.)

Commented [d6]: Milyen időpontra vonatkozik az „akkor”? Túl homályos a szöveg. Túl kevés konkrétumot tartalmaz, így az amúgy erős érzelmi töltettel bíró kifejezések, mint „szörnyű” és „fuldoklik” elvesztik hatásukat.

Commented [d7]: Idézetnek hangzik, akkor viszont kell az idézőjel is.

Commented [d8]: Azért ezt javasolom, mert hangzásra közelebb áll a járás kiváltotta hanghoz a robbanásnál. Emellett így vissza tudsz utalni Reni tettére, és összekapcsolhatod azt, amit épp csak elkövetett, azzal, ahogy a világot érzékeli maga körül.

ahogy a cipő tulajdonosa közeledett. Reni mozdulatlanul meredt az még üres lépcsőre. Izmai megfeszültek, bármire készen állt.

Egy erősen öszülő alak tűnt fel a padló síkjának takarásából. Elhaladtgyta a lépcsőfordulótnál, így szemtől szembe került Reninekvel, aki most már alkalma nyílt felismernite. Az a pasas volt, az egyetemről, László jó barátja, valami... Gyula! – ugrott be Reninek a név. Megragadta a fegyvert, és egy-villámgyors mozdulattal ki-is-biztosította. Gyula, aki eddig nem vette észre a padlón üldögélő lányt a hang irányába kapta a fejét. A fegyver láttán megtorpant, és felemelte a kezét.

– Ne jöjjön közelebb! – figyelmeztette Reni határozott hangon.

– Nyugodjon meg, nem akarom bántani. – Gyula válaszában csak halványan lehetettéződött kihallani a félelmetem; Ezt leszámítva inkább magabiztosság sugárzott belőle. Látszódot úgy tűnt, mennyire uralni próbálja uralni a helyzetet. Ettől Reni keze megremegett, de a pisztollyal egyenesen Gyulaa férfi szívére célzott. Úgy érezte, most már ügyis mindegy már ennek a napnak, nyugodtan kinyírhatja akár őGyulát is. Sőt, ha így beledült, végezhetne azzal az egész kibaszott tanszékkal, desszertnekráadásnak meg lepuffanthatná Mesit, megés egykori, drága egykori osztályfőnökét. Nem mindegy Mit számít már?

Gyula egy óvatos lépést tett felé. Reni nem értette magát, nem tudta, mi a fene ütöthetett belé saját magába, de ahelyett, hogy lőtt volna nem hogy löni kezdett, inkább leengedte a kezét. Á, mindegy ezeknek, látta be végül. A főnyereményt már ügyis az övmegszerezte magának. Ettől a gondolattól teljesen tökéletesen megnyugodottatta. Letette a pisztolyt a lába mellé maga mellé a pisztolyt, és csak mosolygott magában. Alig jutott elérkezte hozzá, ahogy Gyula lassan melléért, szinte semmit nem fogott fel az üvöltözéseiből, miután felfedezte az oda-bent lapítómegbújó horrorettenetet. Nem érdekelte ez már. Keserűen nosztalgikus gondolatok vették kerítették hatalmukba. Arra gondolt Felidézte, hogy is jutott el idáig, hogyan mérgesedett el ennyire a helyzet. Most először nem arraz a szörnyű délutánra ugrott visszaremlt fel benne, önkéntelenül is. Meglepődöttte, de most először, az első emlék, ami az eset kapcsán eszébe jutott, az első foglalkozásuk volt Évával. Mennyi mindent megspórolhatott volna, ha akkor kinyílik neki, ha mindent bevall. Most onnan, ahol ült, Innen nézve persze az egész nevetségesen egyszerűnek tűnt, de akkor nem volt az. Elvégre Aaz ember döntéseit rengeteg érzélem befolyásolja. Szeretet, harag, bánat, és persze leggyakrabban pedig – és ez a legfontosabb – a félelem.

Gyula egy pillanatra le-sem vette le Reniről a szemétekintetét, miközben telefonált. Kezét a derekán pihentette, amitől zakója felgyűrődött. Ide-oda lépett eEgyik lábáról a másikra lépett, az-egész lényét átjárta most már a kétségbeesés. Míg hallgatta, amit

Commented [d9]: Nem az egyetemen vannak? Ha nem, akkor nem furcsállja, hogy ez a bizonyos Gyula itt van? Ha az egyetemen, akkor inkább valamilyen tanszékre kellene hivatkozni Gyula kapcsán.

Commented [d10]: László fontos személy? Ha az, valamilyen gondolatot, érzélemet kellene fűzni hozzá.

Commented [d11]: Lászlóval és Gyulával egyaránt az a probléma, hogy ők az első valódi konkrétumok a szövegben, de nem derül ki, hogy a történet és Reni szempontjából kicsodák, miért fontosak vagy érdekesek. Vagy azok-e egyáltalán.

Commented [d12]: Nem érződik természetesnek. Maga a párbeszéd sem – túl érzelmentes –, és Gyula utána mutatott viselkedése sem. Túlságosan higgadt, túl gyorsan és túl jól alkalmazkodik ehhez a szélsőséges helyzethez.

Commented [d13]: Itt újabb kérdések merülnek fel, amire hiányoznak a válaszok, ez viszont kaotikussá teszi a történetet. Mégis az egyetemen vannak? Melyik tanszékkal végezne? Ahova ő tartozik? Ahova Gyula? A kettő ugyanaz? Ezeket tisztázni kellene. Ahogy a korábbi megjegyzésekben már szerepelt, a „Hol?”-t például rögtön az elején. Gyula hovatartozását pedig a felbukkanásánál.

Commented [d14]: Kiknek? Megint hiányzik a magyarázat, ezáltal kihagyod az olvasót a történetből. A rejtélyből, a titokból muszáj elcsepgetni részleteket, mert az kelti fel és az tartja fenn az érdeklődést. Ha viszont csak köd van, és semmi nem sejtik fel mögötte, akkor az olvasó egy idő után frusztrált lesz, és megunja a várakozást.

Commented [d15]: Hiába lenne erős szó a horror – vagy akár a rettenet –, mivel nem derült ki, pontosan vagy nagyjából, hogy mit takar. Ezért nem is vált ki semmilyen érzelmi hatást.

Commented [d16]: Szenvedést? Problémát? Bajt? Nem tudom, melyik ilene ide, de valamire ki kellene cserélni, a szóismétlés miatt is, de főleg azért, mert túl homályos ez a mondat, ahogy ez előzőek is a „szörnyű délután”-nal. Szerepük szerint sejtetniük kellene valamit a történetből, de így nem töltik be ezt a funkciót.

mondantak neki, összeszorította a szájait, amitől vékony kecskeszakála szálai, akár egy sün tüskéi úgy meredtek mindenfelé. Reni egy kicsit elnézegette még, aztán visszafordult a lépcső felé. Tudta, hogy Gyula a rendőröket hívja, de nem érdekelte érdektelen információ volt már ez számára. Bár Kettesben maradtak voltak a folyosón, Reni azonban nem úgy érezte. Mert ő már egyedül volt, mintha egyedül lenne, most már mindenkit immár tökéletesen ki tudta zárni a külvilágot. Érdekes, elmélkedett magában, maga a félelem, pontéppen olyan, mint a háta mögött, az ablakon túl szakadó eső. Egy dermesztő, hideg, fagyos zuhany. Olyan Bbénítón hat, hogy moccanni is alig tud bír tőle az ember. És ő pontosan ott töltötte az elmúlt tizenhárom évét. A zuhany alatt.

Commented [d17]: Ennek ellentmond, hogy milyen részletesen kielemezte nem sokkal feljebb Gyula reakcióit.

2.

1999. szeptember

Jegyzőkönyv

1999. szeptember 22. Varga Renáta szül.: 1984. április 13. Beteg szám: 0221360

Tünet: Megváltozott viselkedés, zárkózott, csendes; egyéb állandóan ~~fennálló~~ viselkedési zavarok: MS-re utaló tünetek.

– Üdvözöllek, Reni, foglalj helyet nyugodtan! – mosolygott Éva barátságosan ~~Éva~~ a kedvetlenül belépő lányra. Reni ledobta magát az alagsori szoba közepén álló fotelba. Éva látta, ahogy jólalaposan körül néz. A lány megcsodálta Szemügyre vette a sarokban álló, fehér orvosi ágyatvizsgálóasztalt, a polcon sorakozó iratokat, Éva számítógépét, majd, úgy tűnt, tekintete megállapodik a vöröses tónusú, mintás szőnyegen ~~tátongóéktelenkedő ismeretlen eredetű~~ folton. – Tudod, miért kerültél ~~ülde~~ le hozzám?

– Persze – felelte Reni – mert Ildi néninek a világon semmi sem felel meg.

– Ezt hogy érted?

– Ha hangos vagyok, az a baj, ha csendben vagyok, az. ~~Most ezzel Mégis~~ mit lehet kezdeni ~~csináljak~~?

– Nem jöttök ki ~~valami jól egymással~~? – Éva kérdésére a-csend volt a válaszolt. Reni kifürkészhetetlen arccal meredt ki az ablakon. – Reni! – szólította meg újra. A lány végre feléje fordult. Nagy levegőt vett, fáradt ~~areot~~ grimaszt vágott, mint akit kifejezetten untat ez a kérdezz-felelek.

– ~~Most h~~Hogy kellene kijöjnnünk ~~ki~~? Ő a tanárom, én meg a diákja, ennél jobban felesleges ~~részletezni taglalni~~ a viszonyunkat, nem?

– Értelek – zárta rövidre a témát Éva – akkor mesélj egy kicsit az iskoláról!

– Mit meséljek róla? – vont a vállát Reni, akinek a figyelme időközben ismét ~~visszatért~~ az utcára nyíló, csekély kilátást nyújtó ablakhoz ~~ra~~ terelődött.

– Például a barátairól.

– Nekem nincsenek barátaim.

Éva várt a következő kérdéssel. Végignézett pillantott a lányon, aki úgy ült előtte, akár ~~acgy~~ reményt-vesztett rabok. Hiányzott belőle a korosztályára ~~többnyire~~ jellemző élénkség, szeleburdiság. ~~Évának F~~folyamatosan az a furcsa érzése volt, mintha nem egy tizenöt évvel ~~beszélgetne~~. Reni beszédstílus, arc mimikája olyan ~~lány hatást benyomását~~ keltette, mint aki

Commented [d18]: A megcsodálta talán indokolatlan a szoba szokványos berendezéséhez viszonyítva.

Commented [d19]: Mivel Éva szemszögében járunk, azt csak akkor kell kihangsúlyozni, ha Éva maga sem ismeri a folt eredetét, de van jelentősége.

Commented [d20]: Ezen a ponton Renit érdekesebbnek érezném, mint a szoba bemutatását. Éva szemszögén keresztül be lehetne mutatni például a külsejét, az öltözködését, a mozgását stb. Évának, pszichológusként, ez mind információt hordoz. Szakemberként épp ezt várná tőle az ember: alaposabb, részletesebb megfigyeléseket. Ebben a mostani formájában elszalasztott lehetőségnek érzem a találkozásuk pillanatát.

évekkel a korosztálya előtt jár. Ezzel szemben Ildi kifejezetten gyerekesnek, visszamaradottnak írta le öt.

– Miért nincsenek?

Reni arcára kiült a meghökkenés. – Ez egy nagyon hosszú történet.

– Böven van időnk.

– Akkor is hosszú – legyintett Reni.

– Az elcsent hajdísz az oka?

Reni összeráncolta a homlokát. Mélykék szemével olyan lesajnálóan nézett Évára, ahogy a felnőttek szoktak a naív kamaszokra. – Az egy csapda volt.

– Ezt hogy érted?

– Szó szerint. – Reni hangja megellágyult, az arcán keserű mosoly jelent meg az arcán.

– Úgy érted, valaki belecsempészte a csatot a táskádba a csatot?

– Nem, akkor egy-szarházi húzás lett volna. De ez egy csapda volt. Nem direkt készült, véletlenül jött létre, az én hibámból. – Reni ezután ismét a kilátásba feledkezett. Mmintha önmagát is aki elgondolkodtatta önmagátvolna. Pár másodpercig kalandozott csak el, majd hirtelen visszafordult Évához, mintha egy újabb kérdést hallott volna. – Azt akarja, meséljem el, miért nincsenek barátaim? – hHitetlenkedveően tette fel a kérdést csengett a hangja.

– Igen, nagyon érdekel.

Reni nem kezdett bele azonnal. Egy kis ideig várt, mint aki súlyos vallomáshoz gyűjt erőt gyűjt egy súlyos vallomáshoz, vagy csak összeszedi a gondolatait, hogyan kitalálja, honnan kezdje. – Mielőtt idejöttem, sok időt töltöttem Kittivel, és Emesével.

– Ők ide járnak?

– Igen, Kitti negyedikes, Emese pedig az osztálytársam.

– Folytasd, kérlek! – szólította fel Éva kedvesen, miközben lejegyzetelte az elhangzott neveket.

– Tehát hárman voltunk barátnők. A három egy-szerencsés szám. Ezért nem kellett volna egy negyedikes, Kitti barátja. A tavalyi nyaramat még velük töltöttem. A Népligetben gyűltünk össze, majdnem minden nap. Akkor még nagyon szerettem tartozni valahova.

Commented [d21]: Ezeket a megállapításokat jobban alá kellene támasztani, mert Reni viselkedése, és az, amit és ahogy mond, nem indokolják ezeket a kijelentéseket. A beszédstílusa például kifejezetten pongyola. A mimikájáról pedig alig esik szó.

Commented [d22]: Ez ellentmondás. A csapda létrejöttében van szándékosság. Máshogy kellene megfogalmazni, de ehhez az esemény ismeretére lenne szükség. Anélkül, csak példaként: Nem tervezték meg előre, az én hibám volt, hogy végül létrejött. Vagy: Nem tervezték meg előre, az én butaságom teremtett hozzá alkalmat.

Commented [d23]: Hová ide? Iskolaváltásról beszél? Ha erről van szó, bele kellene tenni, mert egyelőre nagyon-nagyon kevés az információ.

Tehát: Mielőtt ebbe a suliba jöttem....

Az téma izgalmas és sajnos napjainkban elég aktuális is. Amennyiben iskolai lövöldözésről van szó. Ezt feltételezem, de ebben a nagyjából négy oldalban olyan kevés konkrétum szerepelt, hogy teljes bizonyossággal nem merném kijelenteni.

Ebben látom a részlet egyik problémáját: nagyon kevés fogódzót adsz az olvasó kezébe. Időben el lehet ugyan helyezni a történetet, de térben, ahogy arra a szöveghez fűzött megjegyzésekben is kitértem, nem. És hasonló a helyzet a történeten belül a karakterekkel is. A főszereplő, Reni, mintha a semmiben lebegne, nem kapcsolódik a környezetéhez. Ez lehet reális állapot azután, amit tett, de az állapot bemutatása úgy működne igazán, ha érezhető lenne, milyen közegből szakadt ki a szereplő.

Mit jelent számára a helyszín – egyetem? –, az a horrorisztikus kép, ami elől kihátrál a folyosóra, a pisztoly a kezében, Gyula, László stb. Így viszont csak annyi derül ki, hogy valamikor valami rossz történt vele, de az a dolog jóval messzebbre mutat – valószínűleg – a horrorisztikus kép szereplőinél vagy szereplőjénél. Többször utalgat erre, de soha nem tesz hozzá új információt, nagyjából ugyanazt mondja (és nem mondja) újra meg újra, így marad a kapaszkodók nélküli homály. Reni maga pedig marad ugyanolyan távoli, mikor rá koncentrálsz a szöveg, mint amilyen távoli egy másik szereplő – Éva – nézőpontjából lesz.

Ez átvezet a részlet másik problémájához. A történet elejének a témából és Reni szerepéből adódóan tele kellene lennie érzelmekkel és feszültséggel. Még akkor is, ha karakter tudatosan eltávolítja magától az eseményeket. A potenciál megvan a szövegben ennek a kifejezéséhez, például a színekkel való játékkal, Gyula és Reni találkozásával, de alaposabb kidolgozást igényelne.

Reni érdekes, lehetőségekkel teli karakter lehet. Mutasd ezt meg az olvasónak, hozd közelebb és keltsd fel az érdeklődést iránta!

Ami a stílust illeti: általában két okból módosítottam a szöveget: szórendi probléma vagy szóismétlés miatt. Nagyon gyakran használod a már és a most szavakat. Ezek sokszor csak töltelékek a mondatban, és rontják az élvezhetőségét. Merj bátrabban nyúlni a szinonimákhoz is. Például ebben a négy oldalban a szörnyű és a horror/horrorisztikus bukkant fel többször, de a második, esetleg harmadik említés helyett, lehetett volna más szót is választani, úgy hogy az ne érződjön görcsösnek, életidegennek, hanem belesimuljon a szövegbe.

A párbeszédeknel figyelj arra, hogy életszerűnek hassanak. Az is, amit mondanak, az is, ahogy mondják. És ne maradjanak el a gesztusok, reakciók sem, amik a szereplők megszólalásait kísérik! Ahogy az egyik megjegyzésben is szerepelt, ezek segítségével kiválóan lehetne jellemezni Renit Éva szemszögéből. A szereplők beszédmódja illeszkedjen

ahhoz, milyen jellemnek elképzelted, és milyennek láttatni akarod őket. (Például Renit érettebbnek a koránál.)

(Egy utolsó apróság, ami hitelesebbé tenné a történetet: az elején legalább egy fél mondatnyi magyarázat kellene arra, miért nem bukkan fel senki a folyosón az események zajára – hisz Gyula is csak véletlenül téved oda. Miért olyan kihalt az az épület vagy épületrész? Miért nem hallottak semmit.)